

HELENA
SINERVO

*Armon-
ranta*

WSOY

HELENA SINERVO

Armonranta

Romaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© HELENA SINERVO 2016
ISBN 978-951-0-41433-0
PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN OSA

30.10.2006

OLIN JUURI löytänyt isäni nahkasalkun ja avannut sen, kun olohuoneen pöydälle jättämäni puhelin alkoi soida. Seisoin porrastikailla vaatehuoneessa, olin raivaamassa turhaa roinaa kierrätykseen. Muistoja herättävä ruskea salkku huokui yhä lapsuudenkotini hajua. Sen kahva kiilsi tummaa patinaa, jonka isäni käsi oli siihen hangannut. Sisältä lehahtivat menneen maailman aromit: kalkeeripaperit, leimasimet, kirjekuorien liimaraidat. Salkku oli valmistettu Rauman nahkatehtaalla iloisella 1920-luvulla. Olin saanut sen isältä, varastoinut ylähyllylle ja unoh-
tanut sinne. Laskeuduin tuo perintökalu kainalossa olohuoneeseen parvekkeen ikkunan ääreen ja vastasin puhelimeen.

Pikonlinnan sairaalan osastonhoitajaksi esittäytynyt nainen varmisti ensin, että olin Ralf Kristian Siner-
von tytär. Sitten hän kertoi, että isälläni oli todettu pienisolainen, nopeasti etenevä keuhkosityöpä ja hänen tilansa oli heikko.

Nojasin seinään katse kohti kaupunkia, sinne missä Alppiharjun talojen takaa kohosi Kallion kirkko.

Jotakin tällaista olin jo odottanut.

Kesällä, kun viimeksi kävin isän luona Tampereella, hän oli laiha ja pölyinen kuin vanhan luudan harjas. Pakettinarulla vyötetyt harmaat risat housut roikkui-
vat kahta tai kolmea numeroa liian suurina, parta oli
ajamaton eikä vanhus enää kuullut ovikellon soittoa.

Siitä oli ainakin neljä kuukautta. Omaatuntoa vih-
lasi.

Olin jättänyt hänet selviytymään vanhan riitapuka-
rinsa Tarmon hoteissa, veljistäni nuorimman. Tarmoa
isä oli aina kurittanut ankarammalla kädellä kuin muita
lapsiaan.

– Kauanko hän vielä elää? Onko sinne ajettava heti?

Hoitaja ei osannut eikä halunnut ennustaa tarkkaa
hetkeä. Hän sanoi, että se tulisi ehkä viikon tai kahden
kuluttua. Jotkut sinnittelivät kuukausia rajalla ennen
kuin uskaltautuivat sen yli, joiltakin se vei vain pari
päivää.

Sovin hänen kanssaan, että lähtisin aamulla ja ajai-
sin yhtä kyytiä sairaalaan. Saapuisin Pikonlinna-
n yhteentoista mennessä.

Sitten hoitaja antoi puhelimen Raffelle, isälleni.

Isän hengitys pulputti ja poreili. Kuulosti kuin hän
olisi hukkumaisillaan, kuin hän sinnittelisi uponneessa
laivassa ja riehkisi happea pienestä ilmataskusta.

– Onks se Helena? Tul äkkiste kattoma. Emnäähän
täällä kauan enää hengittele.

– Isä-pikkanen! Jutellaan huomenna lisää kun näh-
dään.

– Auttak ny miestä merihädäs!

Hoitaja otti puhelimen ja lisäsi, että mihin aikaan vain sai tulla.

Heta oli ilmestynyt ovensuuhun ja kuullut minun repelliikkini, joista se arvasi mitä oli tapahtunut.

– Minäkin lähden, se sanoi. Kuskiksi.

– Mitäs me pedolle tehdään? Heilautin päätäni Peten suuntaan, kaksivuotiaan mustan karvakasan, jota tuskin huolittaisiin hotelleihin tai muihinkaan majoituslaitoksiin.

En voinut yöpyä lapsuudenkodissani, missä Tarmo asui. Niin jännittyneet välit meillä oli. Sen Hetakin oli huomannut eikä painostanut tavanomaiseen sukulais-ten väliseen yhteydenpitoon.

Aloin etsiskellä netistä lemmikkiystävällistä majoipaikkaa Tampereen itäpuolelta. Suurin osa oli leirintä-alueiden mökkikyliä, jotka oli jo talvikaudeksi suljettu. Paitsi yksi, Armonrannan lomakoti Teiskossa, Näsijärven aaltojen huuhtelemalla hiekkarannalla, havumetsässä, sammalen ja jäkälän peittämällä kallioilla. Katse- lin sen rakennuksista ja maisemista otettuja kesäkuvia.

Ihana paikka, ajattelin. Saisipa maata laiturilla ja lukea, kuunnella ruovikon suhinaa. Siitäkin on jo monta vuotta, kun viimeksi mökkeilimme järvenran- nalla. Mikä kirja se olikaan? Ohut ja kovakantinen. Laituri keinahteli tyynnyttävästi. Willy Kyrklundin merkillinen pikku teos *Mestari Ma*.

Muistin olleeni valtavan helpottunut, kun inseminaatio ei tuottanut tulosta ja kuukautiset alkoivat. Mutta nyt sää ei sallisi rannalla makoilua.

Kuulin puhelimeen vastanneen miehen iloisesti yllättyneestä äänestä, ettei järvenrantamökkejä juurikaan kysellä sesongin ulkopuolella. Saisimme kokonaan omaan käyttöömme entisen tiiliruukin toimistorakennuksena palvelleen, 1940-luvun lopussa rakennetun suuren talon. Koirakin olisi tervetullut, kunhan siivoaisimme jälkemme.

Varatessani Armonrantaan olin istunut tupakkapöydän ääreen ja nostanut salkun syliini. Mieleeni tulvahti isän kumarainen hahmo nurkista solmittu nenäliina päässä, vihreänruskea raidallinen kylpytakki päällä. Miten hän vastikään saunasta tullessa penkoi senkin laatikoita, löysi etsimänsä ja toi sen minulle keittiöön.

– Ota snää tämä ja pidä hyväks talles. Siin on kaikk mitä mullon ja mitä mnää isästän tiedän. Oikeudenkäyntipöytäkirjat ja vähän muutaki. Semssi kasetteja, joille mnää olen äänittänyt mitä ny tämän yksnäne ukko fundeeraa. Kirjoita niistä joskus näytelmä tai romsku. Snää ko osaat.

Hän ojensi minulle salkun juhlahin elein ja minä lupasin säilyttää sen hyvin.

Kirjoittaa en luvannut. Sellaista en voinut luvata. Aiheet valitsevat minut, vievät minua, upottavat minut itseensä – tai sitten eivät.

Paluumatkalla Helsinkiin olin lukaissut paperit läpi. Olin sulkenut ne uudelleen salkkuun, jonka olin kotiin päästyäni nostanut pois silmistä vaatehuoneen ylähyllylle. Kauanko siitäkin oli? Jokseenkin tarkalleen viisi vuotta. Aika on leipää, jonka murutkin on jo pyyhitty pois. Silti se on jättänyt jälkiä mieleen ja ruumiiseen. Olimme Hetan kanssa muuttaneet tänne Alppilaan, tähän pieneen kolmioon, jonka sisäpihan ikkunoista avautui suora näkymä suuren vaahteran lehvästöön. Tuon suuren vaahteran tähden tykästyimme juuri tähän asuntoon. Ja Heta, perheen arkkitehti, hehkutti kuinka 1960-luvulla osattiin suunnitella tyylikkää ja toimivia asuntoja. Se oli sitä aikaa, jolloin muutimme kaikki summat mummon markoiksi, muuten emme ymmärtäneet mitä mikäkin maksoi. Otimme asuntolainan markkoina, mutta lyhensimme sitä euroina. Vähän ennen asuntokauppoja WTC:n kolmoistornit luhistuivat New Yorkin terrori-iskussa, ja asuntojen hinnat halpenivat hetkeksi, meidän onneksemme.

Jos aihe on tärkeä ja tarinalla merkitystä, ajattelin, kirjoitus kyllä itää ja kasvaa omia aikojaan.

Salkku suljettiin työntämällä kylmä ja jäykkä kieli metalliaukon läpi. Raffe kantoi sitä joka paikkaan mukanaan. Kun hän ajoi Majakaksi kutsutulla naistenpyörällä töihin ja palasi illalla takaisin, se heilahteli ohjaustangon kahvassa. Pyörä oli saanut nimensä siitä, että sen nuljahteleva eturengas ei hangannut dynamoa

tasaisesti vaan valo syttyi ja sammui, välkähteli kuin majakka, kun hän pimeinä syysiltoina saapui kotiin. Hän ilmestyi keittiöön, pudotti salkun lattialle ja huikkasi ”terve moro hei!”

Sitä näkyä minä joka ilta polvenkorkuisena katselin, ruskeaa suorakaidetta harmaita kaapinovia vasten, alla punaiset lattialaatat. Joka ilta menin uteliaana kurkkaamaan sen nahkasiin sisuksiin, työntämään kippuraisen nenäni melkein sen pohjalle asti. Haistelin sitä ja kuuntelin, kuinka kieli naksautti luiskahtaessaan aukon läpi. Silitin sen sileää mutta rakeista pintaa.

Jos isä joskus toi minulle pienen lahjan, se oli aina salkussa. Kuvakirjan tai leikkiauton. Kun hän kävi äitinsä luona Raumalla, hän kantoi siellä sarjakuvalehteä tai pastilliaskia junamatkaa varten. Kun hän palasi illalla kotiin, sain jo eteisessä avata salkun ja ottaa sieltä Tex Willerin tai Lännensarjan ja puoliksi syödyn askin Pax-pastilleja. Sen kannessa oli siniristilipun keskeltä ylös ponnisteleva valkea rauhankyyhky.

Raffen äänittämiä c-kasetteja en voinut heti kuunnella, koska stereolaitteiden mankka oli mennyt rikki. Joitakin kuukausia myöhemmin hankin sanelukoneen lehtijuttuja varten, ja kuuntelin sillä isän äänitykset. Nyt muistin, miten niistä huokuva ikävä oli liikkuttanut minua. Isukki oli kaivannut minua. Niiden muusta sisällöstä oli sen sijaan jäänyt vain hämärä mielikuva. Muistin Raffen muistelleen niissä omaa

isäänsä, jääkärimajuri ja paperi-insinööri Kalle Iivari Nousia -nimistä miestä. Syksyllä 1912 tämä Kalle Iivari oli lähtenyt jatkamaan opintoja Köthenin Friedrichs Polyteknikumiin Etelä-Saksaan, siis muutamaa kuu-kautta ennen poikansa syntymää. Lapsuudenkodissani raumalaista isänäitiä kutsuttiin Rauman-mummoksi erotuksena äidinäidistä, Karjalan-mummosta. Äidinäiti asui pienessä evakkomökissä Mäkelän kylässä Nastolassa.

Salkussa oli myös musta, kovakantinen kirja täynnä sotkuista, ylipyyhittyä ja vaikeaselkoista kirjoitusta. Sen sidokset olivat haurastuneet, sivut kellastuneet. Mustetahrat sotkivat tämän tästä merkinnät lukukelvottomiksi; kirjoittaja oli ehkä vasenkätinen ja tahtomattaankin pyyhki kädellä ja hihalla kirjoitusta sitä mukaa kuin sitä syntyi. Muistiinpanojen sisällöstä päätellen kirja oli kuulunut Kalle Iivarille, vaikka hän ei ollut sitä signeerannut. Se sisälsi satunnaisia päiväkirjamerkintöjä ensimmäisen maailmansodan syttymisen ajoilta parin vuoden päähän. Ensimmäinen merkintä oli päivätty 3.8.1914 ja viimeinen 10.2.1917.

Kasettien ja muistikirjan takana ruskeassa kirjekuoressa oli se mitä Raffe oli pitänyt tärkeimpänä, vuosia kestänyt oikeustaistelu pöytäkirjoineen ja niiden liitteineen. Nyt salkku löytyi sattumalta, kun lajittelin vanhoja vaatteita kierrätykseen.

Heta haudutti kannullisen teetä ja kantoi sen tykötarpeineen tupakkapöydän ääreen. Vilkaisin sen pitkää ja urheilullista olemusta ja hätkähdin. Oli kuin olisin välillä unohtanut miten viehättävä se kaikessa graafisessa kulmikkuudessaan oli ja tullut siitä taas yhtäkkiä tietoiseksi. Hellyttävä sekoitus entistä kilpajuoksijaa, hippia ja trendikästä visuaalisen suunnittelun osajaa. Mukeista nousi höyryä, kun se kumartui tarjottimen ylle ja nosteli ne pöydälle. Mehevä suu suipistui puhaltelemaan kuumaa juomaa. Lautasella oli kaksi suklaakeksiä.

Otin salkusta dokumentit esiin. Vanha ja haurastunut A4-kokoinen kirjekuori oli suljettu yhtä haurastuneella kumilenkillä. Raffé oli pannut oikeusjutun vireille kolmantenatoista päivänä heinäkuuta 1945, pöytäkirjat ja niiden kopiot olivat yli kuusikymmentä vuotta vanhoja. Auringon ultraviolettisäteily ja pöly olivat tehneet niissä tuhojaan.

Mutta c-kasetit isä oli pakannut apteekin vihreän ja valkoisen kirjavaan pieneen muovikassiin tiukaksi paketiksi, jonka ympärillä oli paksu, ruskea kuminauha. Irrotin sen ja avasin paketin. Otin kotelostaan esiin päiväyksen mukaan ensimmäisen kasetin ja työnsin sen sanelukoneeseen. Isän ääni täytti olohuoneen.

MÄÄ OLEN elän liian kauan. Tääl tapetaan ja tapellaan, emnääh jaks semssi uutissi. Muutaman kuukauden kuluttua täytän kaheksankentyheksän vuotta. Tul kattoma vanhaa isääs! Tarmo on misä on, siel mökissäs Ikaalissis. Kello senko raksutta.

Ainon luona käyn Koukkuniemessä. Muussaan banaaniin kaffelil niinko aina, ja syötän hänel. Piteleen kädestä. Vannotan, ettei jättäs mnuu yksin, että yhtäikka heitettäs lusikka nurkkaha.

Ei sun äitis sunkka mnuu enää tunnekka, mutta silti käyn. Sillai määh saan ajan kuluma, ja äkkiste tulee ilta ja oudot unet.

Muistak vielä sen saporopäise flika, joka juoks Sonnisen sekataravakauppaha viiskent penniä pikkases nyrkissäs ja osti banaaniin? Viime yönä se fliikk kiipeili valtavil portail kauhian isos, finis palatsis. Korkkiat salit oli täynnäs ihmeellissi patsaita ja maalauksia. Kui mnää laikka semssist osasin uneksiakka?

Se fliikk leikki suurten tiikerien ja leijonien kans, ja

mnuu pelotti. Millon ne sen raatelevat? Snää se olit, vasta polven korkusena.

Niin on sekin aika hurahtan ohi, jekkanes, nyt olet jo nelkkent, alaspäin liukumas sitä haurast lankka, misä itte kukin roikkuu ja rimpuilee. Mnää ole fundeeran, että aika liikkuu horisonttia kohde millon mihinki ilmansuuntaha, välil kohti tulle, välil kauas karate. Sillon ko ihmine löytää paikkas maailmas, jota kaikkes rauhas rakennetaha paremmaks, häne elämäs on ko historian loimilankojen välis pujotteleva kude. Mutta sillon ko huanoste käy, aika on ykssilinä kyklooppi ko verenhimosena jahtaa saalista risane ja haiseva nuttu ylläs. Semsse kykloopin hihansuuhu mun elämänlanka on sidottu.

Mun rinnastan on aina puuttun palane, jonka nimi on isä. Sun isoisäs Kalle Iivari on aukko mun mielessän, ja äit on remmil ja potkuil sitä täyttän.

Maria Stiina, mun äit, ol semne elämän raaistama, liian kovia koken ihmine. Ko snää olit pikkane, hän alko olla jo vanhuude höppänä, tämne ko mää nyt.

Ain olen yrittän olla paremp isä ko se Kalle Iivari.

Tiedäk snää lainkka mikä oli se mies, jolta naama-värkkis olet perin? Ja tomne kapinalline luonne ko sul on, mistä luulet sen saanehes?

Olen yrittän lapsille opettaa, että kultanen keskitie on ainua ohje ja paras sääntö. Sitä teidäki pitäs reip-paaste kävelemä. Jokin lanka tai jopa kettinki snuu

vettä syrjäpoluil, kohti sitä misä vapaus snuu odotta. Niil on sille semne hieno sanaki: emansipaatio.

Emansipaatio heitäki ajoi mahdottomia yrittämä, Maria Stiinaa ja Kalle Iivaria, niinko nyt snuu.

Jatkosodan viimosina viikkoina vuonna nelkkentneli luin Aamulehdestä Kalle Iivari Nousian kuolinilmoituksen. Sotaurho, Pfadfinder-kurssin käynyt jääkärimajuri, oli kaikkes antan isänmaan puolest. Voitto tai kuolema oli häne mottos. Kaks flikkaa, 14- ja 10-vuotiaat, jäivät isäänsä kaipaama, sun täysorvot tätipuoles, joiden äiti oli kuollut jo kaks vuotta enemmi. Sisaruoliltani vedettiin armottomaste kultalusikka suusta.

Yhtä lailla se lusikka olis mulle kuulun, ja sen tähde aloin edistää asiaa oikeusteitse. Että edes yhden kerran elämässän saisin simmost ihmettä suussan imeskellä.

Se oli sitä aikka ko Ždanovin valvontakomissio kortteeras Helsingin Tornis ja sielt korkeuksistas rupes nöyryyttämä tätä voitettua kansaa.

Vaaran vuosiks sitä aikakautta kutsutaan, olet varmaste luken.

Silloin välirauhan jälkke pelättiin niin kauhiast, että neuvostoarmeija tämän pula-ajan neitomme miehittä. Että sotarikokset – se mitä sota ain ja joka paikas on – kostettas vetämällä luvuto ja summanmutikas valittu joukko miehi hirtte Punasel toril.

Niinko Stalinilla oli tapa.

Ihmine on semne, ettei se kestä toist ihmist lähelläs, jos se on vähänki erilaine. Niin monta kertaa mnuu siitä kiusattihi että naistenpyöräl ajelin, vaikka se on paljon käyttökelposempi menopeli ko ne vaaralliset muna-mankelit, varsinkin näin pikkaselle miehelle ko mnää.

Siin on sit puales pidettävä, muuten joutuu alakyn-tehe, ja alakynnes olija menettää vapaan tahtos, tuhou-tuu sillä tavoin.

Sitä Mannerheim tarkoitti, ko se juhlapuheessas sano, ettei ansaitse vapauttaan se, joka ei sitä joka päivä nouse puolustama. Ei ajatel naisasialiiket eikä alistet-tuja vaimoja, mutta sanas heihinki pätevät. Joka päivä on alakynnestä ponnistettava niskan päälle.

Sul tämän sanon, ko olet ainua tytär.

Semssi.

Misä mnää taas olin? Ždanovis!

En yhtikäs piitan valvontakomission mahtailust. Elin niinko sitä ei olis olemassakan. Jatkosodan mels-keistä olin löytän äitis, enkä meinan todeks uskoa. Aino juoks paljain jaloin ja ilman rihmankiertämä kanervankukkien lomitse alas Loimolanjärven rantaha savusaunal ja hyppäs syliini.

En lainkka semmost odottan.

Vaikk äitis isän rakentama sauna oli jätettävä sinne ja luovutettava Karjalan kiviset pellot, mää olin aivan yläilmois. En uskon semssi onnentunteit olevanka. Kaikk se mistä mää olin uneksin tul yhtäkkiste mun

etten ja lähel. Niinkon tämä keittiön pöytä ja vahakan-
kane pöytäliina sen pääl.

Jekkanes kui ihanaa oli olla miehuutes täysis voimis!

Ko näitä läikikkäitä nivelpampuloita kattedee, tätä
kumarassa töpöttävää ukkoa, mahtak lainkka uskoa,
että nuori sekin on joskus ol?

Mnää olin kakskentkuus ko talvisota alkoi, kol-
kentyks ko jatkosota loppui. Sodan jälkke mää tarrasi
elämään kiines kaikkie hukattu je vuosien raivol ja epä-
toivol. Kaikk korsuissa peljätyt yöt syöksysivät esiin ko
laava tulivuorte uumenist. Aino valitti, että mää olin
kovakourane ja mun pusut sattusiva ko nyrkiniskut. Ei
hän silti niitä torjun vaan samanlaises kiihkos upotti
terävät kyntes mun selkänahkaha. Seinän taka naapu-
rist ain joku heräs koputtelema, ko meijä heteka nitkusi
ja natkusi.

Onk tämä kovinki epähieno veto, että tästä omalle
tyttäreille kerron? Pan se sit vanhuuden höperyyden
piikkihi. Vanhuus vie estot niinko viina. Vaikka joimme
vain Pauligin kahvinvastiketta, johon tiputimme sään-
nösteltyä sokeria, puolikkaan palan sahattua Sirkkua,
elimme tuhannesti väkevämmin ko ne, jotka yltäkyl-
läisyydes ikävääs haukottelevat.

Jo ennenko Ždanov pääs tänne kukkoilema Aino ol
synnyttän kauniin pojan, Auliksen, vanhimman vel-
jes, jota kaikk rakastivat. Kultaset kutrit ympäröivät
hänen säännöllissi poskias ja ruusunpunassi pusuhuu-

lias. Onnesta takit revete, ritiste ja ratiste työntelimme lastenvaunuja Rauman mukulakivikatuja pitki, mnää armeijan harmaas sarkapuvus luutnantinnatsat olkapäil, Aino tyköistuvus puvus ko hän itte ompel fineimästä pula-aja kankahast. Olin kenttäpostist lomal, eikä mul tehtävihi palattua ol suurtakan vaaraa kaatua, vaikk ainaha huono-onnista voi partisaanin luoti kohdat.

Mutta ei se onni ollut silkoista silkkiä. Jos pusut muistuttivat nyркиniskuja, niin mitä sitten nyркиniskut muistuttivat? Sillä nyркиt pystys ja pienimmästäki syystä räjähdellen me rakastimme, revimme tukast, raavimme ja purimme. Semne sielulline särkymine haki eheytymistäs. Jos näyttäs pahimman ja rumimman puoles toiselle eikä se sittenkän jättäs vaan tarttus kätehe ja rauhottelis, silittä päätä ja kuiskuttelis, niin olishan se yhtä ihanaa kon kirkuval vauval äitis rinta.

Ko rauha koitti, Aulis ol yksvuotias. Muutimme Raumalt Tampereel. Äitis ei pahasuista anoppia kestän. Sun Rauman-mummos oli luullut, että mää ain vanhan poikan pysyn ja elanno hänel tienaha. Ei hän sunkka miniää siihen toivon. Häijysti otti evakon vastaha. Toistel, että tyhmän pään tähde kärssi koko ruumis ko ei ottan vertastas. Kävi käsiksi ja löi, sem mnääki huomasi. Uhkas tappaa, jos ei muuten erohon pääse. Puukko kädes hiiviskeli öisin äitis sängyn vieres sillä välin ko mnää olin rintamal. Tiedä sitte puhusko Aino totta, mutta niin hän väitti ja vaati pois muuttoa. Häne

Eero-veljes ol Tampereen työväenopiston ylivahtimestari, ja minullaki oli siel setä ja kaks sisarpuolta, ne täysorvot, joiden kanssa halusin jakaa Kalle Iivarin perinnön. Heti välirauha jälkke muutimme Petsamon kaupunginosaha Kaupinkadul. Yks hellahuone meillä ol, ja pikkanen kamari.

Halusin tietyste perheen ja sukua, minä sisarett kasvanut. Olin jo riitauttan pesänhoitajan suunnitelman, ko olis jakan vainajan maallise omasukse laillisest avioliitost syntyneiden kahden fikkan keske, Marja-Liisan ja Hilikka Aulikin. Vielä en haken oikeutta lain edes vaan yritin puhumal saada heidät ymmärtämä tilanne mun kannalt suosiollisel taval. Rintamal olin kuullut eräältä komppaniani miehelt ko oli lakimies siviilis, että lain mukkan laps on katsottava avioliitopseks ja perilliseks, mikäli voidaan osoittaa, että mies on maannut häne äitise avioliittolupauksin. Näinhän asia tietähäksen ol, se piti vain todistaa.

Mutta tytärte holhooja, tehtailija ja isännöitsijä Aleks Nousia, ei vähäst säikähtän vaan ampu kovilla heti alust pitää. Hän tietyste pelkäs, että Kalle Iivaril olis pitkim maita ja mantuja muitaki äpäriä, kon putkahtas esiin osuuttas vaatima ja flika jäisivä puille paljahil.

Pistelen poskehe palan vanikkaa tsaijun kans ja menen telkkari ääre. Iltautiset alkavat. Sotilasliitto Nato vaatii lupaa syynät koko Kaksoisvirtain maan laidast laitta.

Minne Saddam ydinaseita olis kätken? Soffas al? Jos ne nyt lähtevät Venäjältä tänneppäi, tul kottis Tampereel ja ota se kaveris mukkan! Ain ne ensmätteks pääkaupungin kimppuhun käy.

Mnuu väsyttä. Kyllä nyt joutais päästä Jaakobin poikain viäre. Siel mnuu valmis paikka jo odotta.

Romaanin alussa Helena-niminen kirjailija saa kutsun tavata kuolemaa tekevän isänsä. Puolisonsa Hetan kanssa hän lähtee ajamaan kohti sairaalaa.

Muutamaa vuotta aikaisemmin Helena on saanut isältään salkun, joka sisältää oikeuspöytäkirjoja sodanjälkeisiltä vuosilta 1945–1949, C-kaseteille äänitettyä isän puhetta sekä isoisän päiväkirjan ensimmäisen maailmansodan ajoilta. Näistä ”dokumenteista” ilmenee Preussin armeijassa palvelleen paperi-insinöörin ja Helenan isänäidin sekä heidän perillistensä omalaatuinen rakkaus- ja kostotarina. Matkan aikana kerrotuista teemoista ja vastateemoista kehkeytyy mosaiikkimainen ja komeasti soiva romaani ajasta, anteeksiannosta ja vanhemmuudesta.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 414330

84.2

ISBN 978-951-0-41433-0

